

Sygn. akt V CSK 534/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko [...] Szpitalowi [...] w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego 3600 (trzy tysiące
sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego, oddalając dalej idący wniosek w tym przedmiocie.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki M. D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 maja 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące „przesłanek decydujących o rozmiarze odpowiedniej sumy zadośćuczynienia, w szczególności wpływu albo jego braku przesłanki aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa oraz konieczności albo jej braku ograniczenia ustalonej sumy zadośćuczynienia do «rozsądnych granic»”, a ponadto występuje istotne zagadnienie prawne „związane z konkurencją podstaw kompensacji krzywdy”. Jednakże skarżąca nie przedstawiła takiej argumentacji prawnej, przy pomocy której wykazałaby, że zachodzi możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższych problemów. Zagadnienie było wielokrotnie wyjaśniane przez Sąd Najwyższy (w odniesieniu do pierwszego z nich por. m.in.: wyrok SN z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt II CSK 364/12, niepubl., wyrok SN z dnia 8 sierpnia 2012 r., sygn. akt I CSK 2/12, niepubl., wyrok SN z dnia 3 czerwca 2011 r., sygn. akt III CSK 279/10, niepubl.; wyrok SN z dnia 24 marca 2011 r., sygn. akt I CSK 389/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2012, poz. 22, wyrok SN z dnia 4 listopada 2010 r., sygn. akt IV CSK 126/10, niepubl., wyrok SN z dnia 17 września 2010 r., sygn. akt II CSK 94/10, OSNC 2011, nr 4, poz. 44, Biuletyn SN 2010, nr 12, s. 15, wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09, niepubl., wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., sygn. akt IV CSK 80/05, OSNC 2006, nr 10, poz. 175, Biuletyn SN 2006, nr 6, s. 8, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40, wyrok SN z dnia 12 września 2002 r., sygn. akt IV CKN 1266/00, niepubl.; jeśli chodzi o drugi z nich, który i tak nie był przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, zob.: wyrok SN z dnia 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt V CSK 142/11, niepubl., wyrok SN z dnia 16 listopada 2011 r., sygn. akt V CSK 539/10, niepubl., wyrok SN z dnia 22 września 2011 r., sygn. akt V CSK 401/10, OSNC Zbiór Dodatkowy 2012, nr 3, poz. 51, wyrok SN z dnia 3 grudnia 2009 r., sygn. akt II CSK 337/09, niepubl., wyrok SN z dnia 29 maja 2007 r., sygn. akt V CSK 76/07, OSNC 2008, nr 7 – 8, poz. 91, Biuletyn SN 2007, nr 9, s. 9).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania,

że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. W ocenie skarżącej istnieje potrzeba wykładni „art. 445 § 1 k.c., którego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów”. Niemniej jednak przedstawione przez skarżącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera takiej argumentacji jurystycznej, przy pomocy której wykazałaby ona, że wątpliwości zaprezentowane przez skarżącą wywołują obecnie problemy w wykładni prawa albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Ponadto problem prawny podniesiony przez skarżącą został już wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie wymaga dalszych wyjaśnień (por. orzecznictwo dotyczące pierwszego z przedstawionych przez skarżącą zagadnień prawnych).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty również na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni. Skarżąca odniosła tą przesłankę do naruszenia norm prawnych uregulowanych w art. 445 k.c., ale w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania brak jest argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym przez Sąd II instancji.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Pozwany w odpowiedzi na skargę

kasacyjną wnosił o zasądzenie kwoty 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ale należy zauważyć, że pełnomocnik pozwanego reprezentował go w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym (k.: 559 i nast., 613 i nast., 626), a niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia nie uzasadniały zasądzenia wyższej opłaty niż określona w powołanym rozporządzeniu stawka minimalna.

[aw]